

te bezbroj pojedinačnih predavanja u raznim sjemeništima, skupovima i tečajevima svećenika, crkvenih glazbenika itd.

Izvanredna organizatorska djelatnost A. Vidakovića očituje se na osobiti način u slijedećim činjenicama:

1 Kao Regens chori zagrebačke Prvostolnice (od 1942. do smrti) obnavlja zbor i repertoar, organizira i vodi u katedrali (1945) niz koncerata (»Duhovna razmatranja«), vodi brigu i organizaciju za prijenos misa na Radio-stanici Zagreb itd.

2. Kao urednik Sv. Cecilije (od 1942. do 1944.) svojim organizatorskim sposobnostima i zalaganjem podiže taj časopis na zamjernu tehničku i znanstvenu visinu.

3 Kao predsjednik Dijecezanskog odbora za crkvenu glazbu Zagrebačke nadbiskupije (od 1946. do smrti) uz ostalo organizira nekoliko ljetnih tečajeva za crkvene orguljaše, te pokreće i uređuje glasilo Odbora: »Upute crkvenim orguljašima«.

4 Njegovim zalaganjem osniva se na Bogoslovnom fakultetu 1957. g. Muzikološki seminar, a 1963.

g. kao kruna i dugogodišnja želja rađa se Institut za crkvenu glazbu, kojemu postaje prvim predstojnikom.

Reproduktivnom glazbenom umjetnošću počeo se baviti već u djetinjstvu. Kao gimnazijalac u travničkom sjemeništu aktivno sudjeluje u orkestru i drugim prigodnim glazbenim manifestacijama. U Bogosloviji u Zagrebu preuzima dužnost dirigenta glazbenog pjevačkog društva »Vijenac«. Od 1942. g. do smrti savjesno i požrtvovno obavlja dužnost regensa chori u zagrebačkoj Katedrali, gdje je uz velike teškoće i napore iz temelja obnovio repertoar uvođenjem djela isključivo priznatih klasičnih i suvremenih majstora. Posebno se zalagao za izvođenje djela hrvatskih skladatelja. Osim redovitih izvedbi pri liturgijskim obredima, organizirao je i dirigirao »Glazbena razmatranja«. Svim silama je nastojao, kako sam kaže, »da naša Prvostolnica ne bude samo crkva parade i svečanosti, nego hram Božji u kojemu se živi intenzivnim liturgijskim životom prema odredbama i propisima Crkve«.

In memoriam

O. Gabrijelu Đuraku

U svima nama koji smo poznavali o. Gabrijale Đuraka još je uvijek prisutan osjećaj tuge zbog njegova nenadana rastanka s nama i odlaska u vječnost. Budući da je mnoge zadužio, mnogi su ga se nakon njegove smrti sjetili s iskrenim osjećajem zahvalnosti. Na ovome mjestu i mi mu se želimo makar skromno odužiti u ime svih onih s kojima je glazbom ili zbog glazbe bio povezan.

O. Gabrijel Đurak rođen je u Gračanima 7. prosinca 1913. Svoj svećenički i redovnički rad povezao je s mnogim srodnim djelatnostima. Zarana se počeo baviti novinarstvom, i kao urednik poznatog dječjeg časopisa »Anđeo čuvar«, budući da je i sam bio veoma naklonjen glazbi, traži mogućnosti kako bi se i preko pjesme približio svojim malim čitateljima. Nije dođuše bio profesionalni glazbenik niti je imao strogo stručne spreme. No njegova ljubav prema glazbi nadoknađivala je te nedostatke. Gdje je god kao svećenik boravio i radio, u Zagrebu, Čakovcu, Trsatu, prva mu je briga bila osnovati zbor — dječji, mješoviti, muški, ženski, već prema tome što se dalo učiniti. U Čakovcu je iznova započeo rad s mješovitim zborom »Branimir«, koji je već bio prestao djelovati. Veliko je zanimanje pokazivao za izvornu narodnu crkvenu popijevku na području Međimurja i Samobora. Upravo njegovom su zaslugom oživljene neke vrijedne crkvene popijevke. Za vrijeme svog boravka u samostanu na Trsatu posebno mu je bilo stalo do toga da u svetištu Gospe Trsatske bude dobar mješoviti zbor. A povezivao se i s profesionalnim glazbenicima Riječkoga kazališta koji su u više navrata kao instrumentalisti pratili pjevanje na veće blagdane kroz godinu.

U liturgijskoj obnovi kod nas bio je među prvima koji su prevodili tekstove i prilagođavali ih latinskim misama i manjim komadima (Händl, Bach, Haller). Posebno valja spomenuti njegov prijevod Dvorakovih »Biblijskih pjesama«, koje je o. Gabrijel neobično volio. Poznata je i njegova obrada popularne samoborske božićne popijevke »Pastiri, stante se« (misli se da joj je autor F. Livadić, a harmonizirao ju je B.

Grđan). — Dok je dvorana u kojoj je danas kazalište »Komedija« pripadala franjevačkom samostanu na Kaptolu, zaslugom o. Gabrijela u njoj su održane mnoge glazbene priredbe.

Kad je pred nekoliko godina preuzeo u Zagrebu uređivanje »Malog koncila«, uz svoje obaveze nastojao je prisustvovati svakom koncertu; ako nije bilo moguće biti na cijelom programu, uređio je svoje poslove tako da stigne »bar na pola«, kako je sam često govorio. S koncerata je često slao izvještaj za naš časopis. No i inače, kad bi kao urednik »Malog koncila« naišao na što god zanimljivo i korisno za Sv. Ceciliju, naskoro bi se u Uredništvu Sv. Cecilije našla kuverta s građom i »Gabrekovim« potpisom.

I kao što mu se čitav život odvijao u sjeni glazbe, tako je nekako skromno i jednostavno završio. Na Cvjetnicu navečer u crkvi sestara milosrdnica imao je koncert Collegium pro musica sacra. Premda je bio umoran, kako je u podne sam rekao, krenuo je o. Gabrijel predvečer u Frankopansku ulicu — i ne slućeći da je to njegov posljednji posjet koncertu sastava koji je veoma cijenio i kome je više puta bio konferansijer. Vratio se s koncerta raspoložen i zadovoljan. O. Gabrijel nećujno je prešao na novi, vječni koncert.

Neka ovo sjećanje bude znak zahvalnosti za doprinos — ne tako malen — što ga je na različitim mjestima o. Gabrijel svojim trudom priložio ljepoti i svečanosti bogoslužja, za radost koju je priuštio mnogobrojnim vjernicima, za prijateljsku suradnju kojom nas je sve zadužio.

S. G.